ALMINE RECH

Fabien Adèle
Corridors

Jan 19 — Feb 25, 2023 | Brussels

Almine Rech Brussels presenteert met plezier *Corridors*, Fabien Adèle's eerste solotentoonstelling bij de galerie.

In zijn studio in het oostelijk deel van Parijs koos Fabien Adèle een versmald kleurenpalet voor zijn nieuwe serie schilderijen. Hun complementaire warme bruintinten, die variëren van oranje oker tot gebrande sienna, onderstrepen samen met lichtere, intensere blauwtinten de ruimte waar zijn twaalf olieverfschilderijen op doek worden getoond.

De schilderijen van de jonge Franse kunstenaar (geboren in 1993), die slechts zelden zijn vertoond, worden bevolkt door eigenaardige protagonisten. Zijn menselijke figuren, met stoïcijnse en bevroren uitdrukkingen die aan antieke beelden doen denken, zijn ondergedompeld in interieurs of landschappen die zowel etherisch als betoverend lichtgevend zijn. Kijk maar eens naar de vrouw die op een stoel zit, haar hoofd iets naar voren gekanteld, of de twee vrouwenbustes met eindeloos lang haar, badend in het waterige element en in de verte starend naar blauwachtige halo's die de horizon op zee suggereren. Of naar de man die op een tafel leunt, zijn hand nauwelijks op zijn wang rustend, zijn mond half geopend, zijn kleding vervagend in een gloeiende lucht. Deze wezens, van voren of van achteren bezien, komen met hun nevelige omgeving samen in schilderijen van de psyche en innerlijkheid, die het verstrijken van de tijd lijken te willen opschorten.

De taferelen die Fabien Adèle schildert, cirkelen om een lijn die de symboliek van Fernand Khnopff omarmt, evenals het surrealisme van De Chirico, Delvaux of Magritte en het Florentijnse maniërisme van Pontormo, die de kunstenaar bewondert vanwege zijn chromatische anachronismen, uitgestrekte nekken en geslachtsloze heiligen die de strijdig lijken met de regels de renaissance. En hoewel ze inderdaad vertakkingen tussen de werkelijkheid en dromen weven, is hun connectie met het surrealisme waarschijnlijk niet zo cruciaal als deze lijkt. Ook bereiken ze niet helemaal de dramatische spanning van het Lynchiaanse wereldbeeld, hoewel ze ontegenzeglijk verwijzen naar deze zin uit een droom van Gordon Cole (de FBI-agent die wordt gespeeld door David Lynch zelf) in seizoen 3 van *Twin Peaks*: "*We zijn als de dromer die droomt, en vervolgens in de droom leeft*". Waarschijnlijk is het meer in het magisch realisme van de Amerikanen Paul Cadmus, met name zijn massieve mannenlichamen, of George Tooker met zijn hiëratische, droomachtige genreschilderijen, dat we moeten zoeken naar de bronnen waarop Fabien Adèles werk is geïnspireerd.

Nog meer dan in eerdere schilderijen zijn de personages gehuld in een spookachtige aanwezigheid, verder benadrukt door de stralende glans die hun kleding doordringt en het gebruik van buiten het beeld vallende elementen om de lichamen uit te beelden, waarbij gezichten deels worden verborgen en hun blik wordt onderdrukt. Ondanks hun spectrale dimensie hebben ze een duidelijke vleselijke kwaliteit die tot uiting komt in de subtiel geschilderde handen, gebaren en de behandeling van de draperie.

Om zijn metafysische kosmos te construeren – ontleend aan zowel filosofische mystiek als aan een geografie van de verbeeldingskracht – gebruikt Fabien Adèle mentale collages op basis van voorlopige schetsen of zijn eigen herinneringen aan landschappen, mensen die hij heeft ontmoet en momenten die hij heeft ervaren. In deze uiterst atmosferische schilderijen, doordrenkt met lucht en water, wordt de plantenwereld slechts opgeroepen in de vorm van enkele vlezige bladeren of een braamstruik die over het getextureerde, bewerkte hout van meubels kruipt. De struik dient niet alleen als versiering, maar als metafoor voor de wildgroei van gedachten en de ontplooiing van dromen.

Met zijn voorliefde voor het tijdloze, het bovennatuurlijke en een vorm van spiritualiteit die is geworteld in het rationele, is de schilderkunst van Fabien Adèle doordrenkt van introspectie en wijsheid, melancholie en intimiteit. Met het motief van de dubbelganger is ook anders-zijn een van zijn kenmerkende thema's, evenals zijn spel met spiegels en reflecties: de twee vrouwen, tweelingen naast elkaar, die symmetrisch opzij blikken, of het zittende personage, wiens dubbelganger verschijnt door doorschijnende sluiers. De intensiteit van Fabien Adèle's schilderkunst komt voort uit een eigenaardige alchemie, begiftigd met het vermogen om het verstand en het metafysische bijeen te brengen, waardoor de toeschouwer wordt uitgenodigd om zijn of haar eigen ervaring toe te passen op de irrationele en dromerige contouren van zijn kijk op het realisme.

– Charles Barachon